
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

AZ ERŐS

Jelenések könyve 3,7-13

2020. FENRUÁR 16.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Márk evangéliuma 14,25-31

Imádkozunk. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy elküldötted érettünk egyszülött fiadat, Krisztusunkat, aki halálával és feltámadásával eltörölt minden bűnt, legyőzte a halált, és meghívott minket, hogy mennyei élet részesei legyünk. Köszönjük, hogy ezen az úton, amíg Hozzád megérkezünk, minden nap velünk vagy, Lelkeddel erősítesz, ajándékaiddal bátorítasz, Igét írsz szívünkbe és bizton mutatod nekünk az utat. Kérünk a mai napon is, amikor Neved dicsőítésére gyülekeztünk egybe, amikor Eléd hozzuk kéréseinket imádságunkban, kérünk, mennyei Atyánk, fordulj hozzánk. Tekintsd meg szükségünket, adj nekünk megújító Igét és Lelkednek minden ajándékát. Krisztusért, megtartó Urunkért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írđ meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: Tudom a te dolgodat (ímé, adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Ímé, én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, akik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; ímé, azt művelem, hogy azok eljőjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait. Ímé, eljövők hamar: tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. (Jelenések 3,7-13)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! A hatodik levelet olvassuk a sorban. Tehát a levélhordó – ha úgy képzeljük, hogy körbehordta a leveleket – , most Szárdiszból Filadelfiába érkezik, s ez már nem volt olyan hosszú út, most város 40 kilométerre volt egymástól, tempós járással egy nap alatt meg lehetett tenni. Filadelfia kis város, e levél írása előtt pár száz éve alapította Eumészes király, aki a testvére tiszteletére nevezte el Filadelfiának, ez szó szerint azt jelenti: testvérszeretet. Annyira szerette a testvérét, annyira ragaszkodtak egymáshoz, hogy így nevezte el ezt az új alapítású várost. S nem gondolta volna, hogy kétszáz évvel később a keresztyének mindenkit testvérnek fognak nevezni, aki Jézus Krisztus gyermekévé lett. Nem mondom végig a város történetét, csak jelzem, hogy ez a város is mártírvárossá lett; az I. világháború után, az úgynevezett török-görög háborúban felégették a várost, szinte csak a romjai maradtak meg, lakosait kitelepítették. Az új város pedig, amit a törökök építettek a helyén, semmit sem hordoz a nevében a régeből. De ha valaki utána néz, azt találja, hogy szerül-szerzte e világon 24 település viseli a Filadelfia nevet, a legismertebb az Egyesült Államok-beli. Az úgynevezett Új-Filadelfiáról már nem is szólok, ebből legalább három tucat van.

A város a hűségnek, a szeretetnek, a helytállásnak a jelképévé lett, amihez azt is hozzá kell venni, hogy Krisztus itt, szemben a többi gyülekezettel, semmit nem ró fel. Emlékszünk, a korábbi levelekben, szinte mindegyiknél azt mondja: panaszom van ellened, híjjával vagy valaminek, sőt, mondja, vigyázz, eljövök hamar, mint az éjjeli tolvaj, eljövök és kimozdítom gyertyatartódat a helyéről. Vagyis másutt panaszok, megrovások, fenyegetések, fenyítések hangzanak el. De Filadelfiának nem ró fel semmit az Úr, hanem buzdítja, erősíti és vigasztalja. A gyülekezet nehéz helyzetben van. Amikor korábban azt üzenté Szárdisznak: »vigyázz, erősítsd a haló-félben levőket!« – talán éppen Filadelfiára utalt. Éppen azért is úgy kell fordítani a levét bevezetését, ahogyan a revideált Károli fordításban áll: ird meg a Filadelfiai gyülekezet angyalának is. Vannak olyan Biblia-fordítások, amelyek erről a szóalokról tudomást sem vesznek, mások másképpen fordítják. A görög szövegben a levelek – az első kivételével – azzal a szóval kezdődnek, hogy »és«. Tudjuk a régi nyelvtani szerkezetekből, hogy ha a mondat elején »és« áll, ráadásul felsorolásban, akkor ez azt jelenti: szintén. (Mint a latinban az *item*.) Azért fordíthatjuk ezt így: a Leodiceai gyülekezet angyalának is, a Pergamon-beli gyülekezet angyalának is... Vagyis visszaható értelemben is szól a mondandó, mindegyik gyülekezetnek tudnia kell, hogy Filadelfia szenved. És a filadelfiaiknak is tudniuk kell, hogy az imént Szárdisz azt a parancsot kapta, hogy erősítse meg a haló-félben levőket. Ez a keresztyén szolidaritásnak az a mély elve, amelynek sok-sok eleme jelenik itt meg. Csak néhányat hadd említsek meg ezekből. Amikor az Úr a Sátán támadásaival szemben óvja a gyülekezeteket, vagy ezekre figyelmeztet, szól erről Szmirnának, Pergamonnak, Thiatirának és Filadel-

fiának *is*. Amikor hűségre (megtartásra, megőrzésre) inti őket, Pergamonnak, Szárdisznak, Thiatirának, Filadelfiának *is* szól. Amikor a névről (a gyülekezet nevééről, az üdvözítő nevééről, az új névről, Isten nevééről) szól, azt mondja, hogy Pergamon fáradozott ezért a névért, Efézus megtartotta a nevet, Pergamon új nevet kap, Szárdisznak pedig drámai neve van (az a neved, hogy élsz és halott vagy), Filadelfia megtartotta Krisztus nevét, és majd megismeri Krisztus új nevét. Hasonlóan szól a szeretetről is. Efézus elhagyta az első szeretet, Thiatira mélyen szeretetben él és növekszik benne, Filadelfia szereti Krisztust, Laodiceának pedig azt írja, hogy akiket szeret, azokat megfeddi. Itt pedig Filadelfiával azt is tudatja, hogy Krisztus is szereti Filadelfiát. Igen: testvérszeretet. Krisztus az első az a feltámadottak közül. Ő az első atyafi, Ő az első testvér. És majd megtudják Filadelfia ellenségei, hogy szerette őt *is* az Úr.

De most függesszük föl ezt a felsorolást, és szóljunk arról, hol élnek a filadelfiai keresztyének. Mert éppen az eltérő adottságok állítják elénk erősebb fényben az azonosságot. Volt, ahol békességben élhettek a keresztyének, volt, ahol csak árnyékba húzódva – és ez így van ma is –, de a Krisztushoz tartozásuk közös. És ezért a sokféle helyzet is közös. Az ímént a keresztség szereztetési Igéjében hallottuk, hogy az egész keresztyén élet belefoglalható ebbe a szóba: »ímé« - az egész életünk Krisztusra mutat. Ahol tehát béke van, ott esedezni kell a háborúságot szenvedő keresztyénekért, ahol üldözés van, ott ezt tudtára kell adni a békében élőknek, és segítségül kell őket hívni. Sőt, ezeket a leveleket az apokalipszis könyvében olvassuk: látjuk, hogy a világ is tele van szenvedéssel! S ahogy majd sorban feltöretnek a pecsétek, megszólalnak a trombiták, kiöntetnek a harag csészéi, fokról-fokra egy rettenetes, bénító esemény sor táru elénk: háborúk, járványok, éhínségek, rettenetességek, lázadások zűrzavar, hatalmaskodás, pusztulás – ezzel van tele a világ. Az egész világ forrong, és zuhan a semmibe. És eközben szenved a keresztyénség is. Szent Ágoston írta le az Isten városáról szóló nagy könyvében, hogy a keresztyének kétszeresen szenvednek. Szennvedik a háborút, az éhínséget, a járványt, a pusztítást, a világ zuhanását együtt az egész világgal. És szennvedik a világ haragját is. Mert a világ haragszik és felelóst (de leginkább bűnbakot) keres. Mitöbb, a békében élő világ is haragszik a keresztyénekre. Mert ezt látjuk ott is, ahol éppen-séggel békesség van, mint a mai Magyarországon, vagy itt Európában. Mondhatni, mi igazán jól vagyunk, régen dúltak itt háborúk, nincsenek szőnyegbombázások, és nem hallunk arról, hogy Franciaországból vagy Németországból milliónyi ember indulna útnak és keresne menedéket egy gazdagabb világban. Paul Johnson angol író azt mondja, hogy a 20. század a radikális utópiák évszázada volt, amikor e világ boldogságcsinálói valami utópiának a jegyében rettenetes erővel, őrvongve törekedtek arra, hogy azt megvalósítsák. Ám a keresztyénség útban volt. Mert a keresztyénség tudja, hogy a megoldás nem az ember kezében van, hanem Isten kezében van. A keresztyénség tudja, hogy nem volt, nincsen és nem is lesz olyan

társadalmi, politikai, ideológiai program, amely - három, négy, öt év - három, négy öt éves tervek! – és már meg is érkezünk a boldogság birodalmába. És aki ezt tudja, illetve az élete az isteni megoldásra utal (»íme!«), az veszélyes a jövő mérnökei számára. Isten majma, a Sátán gyűlöli az isteni igazság követőit! És ez iszonyatos tehertételt jelentett a keresztyénségre a 20. században: üldöztetés, hátrátétel, megbélyegzés, kényszerű alkalmazkodás. A 21. század letett már a radikális utópiákról, mondja ugyanebben a fejtegetésében Paul Johnson. A mi korunk a hedonizmus évszázada. Mindent szabad! Mindent szabad, és pedig azért, hogy élvezze az ember az életet (de leginkább csak önmagát) – és ez a boldogság. Ám a keresztyenség megint útban van, mert egyrészt pusztá létével azt hirdeti, hogy nem szabad mindent, másrészt világossá teszi, hogy nem jut előrébb az ember, ha nem tud áldozatot hozni. Nem jut előrébb sem a világ, sem az egyes ember, ha csak egyetlen egy célja van, hogy minden pillanatot, minden helyzetet kiélvezzen. Lám, a 21. század sem jó helyzet a keresztyenség számára, még ott sem, ahol most béke van, mint például Európában. Mifelénk semmire rosszatt mondani nem lehet, nem illik, sőt tilos; sorba születnek a törvények a gyűlölet-beszéd ellen, ami helyes – elvileg. Gyakorlatilag azonban ez egy bűvös doboz, amibe minden belefér, csak a keresztyenség nem. Őket lehet vádolni, szidni, gúnyolni, őket lehet kollektív bűnösség alá rekeszteni. De akármilyen is a helyzet itt a mi időnkben, mi együtt szenvedünk a világgal, és mint keresztyének külön is szenvedünk a világ haragja miatt. Mindazáltal a Filadelfiának szóló levél egészen különleges, mert nagy megfordítások vannak benne. Csak hármat hozok ide ezekből.

1. Azt mondja az Úr a gyülekezetnek: »tudom a te dolgaidat, hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet és nem tagadtad meg az én nevemet.« Szárdisz az ímént, az előző levélben azt az ígéretet kapta, hogy aki győz, az fehér ruhákba öltözik, és az Úr nem törli ki nevét az élet könyvéből és vallást tesz az ő nevééről az Atya előtt, és az Ő angyalai előtt. Vagyis, amit Szárdisz hallott, és hallotta Filadelfia is, az föltárja a keresztyén tanítványságnak a szerkezetét. Krisztus azt mondja: ha valaki vallomást tesz rólam az emberek előtt, az embernek Fia is vallást tesz róla Isten angyalai előtt. Aki pedig megtagad engem, az emberek előtt – passzív szerkezetben mondja Jézus – megtagadtatik az Isten angyalai előtt (Lukács 12). Mert hogy – és ez a tanítványság másik oldala – aki Jézus követője akar lenni, az tagadja meg önmagát és viselje a maga keresztyét (Lukács 9,23). Ezért olvastam föl a Márk evangéliuma szerinti passió-történetből Péter tagadásának a bevezetését, mert itt is látjuk ezt a megfordítást (Márk 14). Azt olvastuk itt, hogy már kint, a Gecsemáné-kertben ezt mondja tanítványainak (követőinek) Jézus: ma éjszaka mindannyian megbotránkoztok bennem, meg van írva, megverem a pástort és elszéledek a juhok. Erre Péter azt mondja neki: Uram, ha mindenki meg is tagad, én nem. Mire

Jézus azt mondja neki: Péter, még ezen az éjszakán, meg sem szólal a kakas, vagyis kora hajnalig, háromszor megtagadsz engem. És így folytatódik: Péter pedig annál inkább erősítette, mondván, ha Veled együtt kell is meghalnom, semmiképpen meg nem tagadlak Téged (Márk 14,31). Annál inkább *erősítette*. Milyen nagy erőt mutat itt Péter! Erősnek mutatja magát. Azt mondja neki az Úr: meg fogsz tagadni, mire Péter annál inkább erősíti fogadalmát. Ezt sokféleképpen lehet visszaadni, a legjobban talán úgy, hogy ha most azt mondanám Sándornak, hogy húzzon egyet a hangerősítőn, tegyen rá még egy kis „kakaót”, szétrepednének a falak hangerőtől. Hát valahogy így erősködik Péter, mellét kidüllesztve, a többi tanítványt hátra tolva, nagy hangon, szószaporítva: uram, én erős vagyok, én kész vagyok a próbatételre, én bátor vagyok. Aztán meg sem szólalt a kakas, el sem jött a hajnal, és Péter bevégezte, háromszor is megtagadta Jézust... S mit ír az Úr a filadelfiai gyülekezetnek? Tudom a te dolgodat, hogy kevés az erőd..., vagyis gyenge vagy! És nem tagadtad meg az én nevemet! Nem tudom, érzitek-e, kedves testvérek, de ha ez a két eseményt mint tükröket egymással szembe fordítjuk, mennyi mindent megmutat ez a számunkra! Ott van Péter, az erős (még vízen is járt, s mennyi csodának volt a tanúja, és micsoda felhatalmazást kapott Jézustól: te vagy a kőszikla, és erre építem anyaszentegyházamat, és a poklok kapui sem vesznek rajtad diadalmat!), és lám, egy röpké éjszaka alatt összeroppan a nyomás alatt. Te is Vele voltál, te is az Ő tanítványa vagy – mondják neki, és ő tagad. Emitt pedig a filadelfiai gyülekezet, akiket talán – megengedhetjük – így jellemzett az Úr: haló-félben levők, gyengék - és ők nem tagadták meg az Ő nevét. Az az elsőrendű titok bomlik itt ki, hogy az erő nem tőlünk való. És ezért tudja majd később a mi Péterünk is azt mondani (már az Apostolok cselekedeteiben), mikor elhalogattatnák: nem tagadhatjuk meg azt, amit látunk. (ApCsel 4,16) Ekkor már kapott erőt a feltámadott Krisztustól, ezért mondja Péter. Ezt tetézi Pál apostol, amikor a fiatal tanítványt, Timóteust buzdítja: »igaz beszéd ez, mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is, ha túrunk, Vele együtt fogunk uralkodni. Ha megtagadjuk, Ő is megtagad minket. Ha hitetlenkedünk, Ő hú marad, Ő önmagát meg nem tagadhatja.« (2Tim 2,12-13) Nekem meg kell tagadnom önmagam, hogy megkapjam Krisztusnak az erejét, annak a Krisztusnak az erejét, aki önmagát meg nem tagadhatja. János apostol pedig így zárja ezt a sort: aki megtagadja a Fiút, az maga az antikrisztus (1Jn 2,13).

2. De van itt egy másik megfordítás is. Ezt mondja az Úr a filadelfiai gyülekezetnek: »ímé, adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat.« Eddig jobbára arról hallottunk, hogy mit tesznek (és nem tesznek) a gyülekezetek, vagyis a levelek értékelések, minősítések is. Egy adott helyzetben, talán békeidőben, talán nyomorúságban, talán rettenetes és nagy eltévelyedések közepette, de mindenik gyülekezetről látteleletet ad a gyülekezet Úra. Ez esetenként egy-egy állapotfelvétel, diagnózis. A diag-

nózis pedig akkor készül, amikor a beteg elmegy az orvoshoz, és hiába viszi a négy évvel korábbi papírt, hogy doktor úr, nézze csak, milyen jó a vérnyomásom. Akkor minek jött? Bizony, megméri a vérnyomást, és ami azon a napon, abban az órában készült, az a látélet, az a diagnózis. A régi legfeljebb viszonyítási pont (pl. elhagytad az első szeretetet). Mi is azt hallottuk eddig, hogy mit tettek, mit tesznek, miben vannak éppen a gyülekezetek, és hogy mindez milyen kapcsolatban áll Jézus Krisztussal. De itt ez megfordul. És ezt ez az mondat fejezi ki: »ímé adtam előtte nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat.« És egy másik képpel is kifejezi azt, ami a nyitott ajtó jelez - van kimenekedés, van megoldást Így kezdődik ez a levél: »ezt mondja a szent, az igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja...., ímé, adtam előd-be egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat.« Krisztusnál van a kulcs. Ám ez nem a rejtvényfejtés kulcsa, hanem az a régifajta, nagydarab kulcs, némelyik darabja régen 4-5 kilót is nyomott (találtak ilyet a régészek), és nagy művészett volt azzal ajtót nyitni vagy zárni! Egyúttal pedig komoly tisztség volt valamikor kulcsárnak lenni. Ézsaiás prófétánál olvasunk egy jövendölést, egy prófétai ígéretet Eljákimról, aki Ezékiás király udvarában működött, ő volt a kulcstartó, ő hordozta a Dávid kulcsát, és amit megnyitott, azt nyitva volt, amit bezárt, az be volt zárva. A király egyik legbizalmasabb embere volt, tárgyaló delegációkban vett részt. A prófétai jövendölés szerint a hátán vagy a vállán hordja ezt a kulcsot. Ő tehát a királyi palota őrzője, felhatalmazottként (Ézsaiás 22). Vagyis a kulcs a hatalomnak a jelképe. A megmásíthatatlan döntést jelzi: amit a kulcs ura megnyitott, azt más nem zárhatja be, mert nincs hozzá kulcsa (hatalma). És amit bezárt, az más nem nyithatja meg, mert nincs hozzá kulcsa (hatalma). Értjük ezt a képet. És nem kell hozzá öt kilós kulcs, elég az a pár dekás biztonsági kulcs a zsebünkben, sőt még inkább a digitális kulcs, az a kis lapocska. Ha az elromlik, se ki, se be. Múltkor egy találkozóra igyekeztem a Ráday utca 28-ban, s jelezték, hogy a vendég már megérkezett. A Ráday utcában nekem, a püspöknek minden ajtó kinyílik. De van a bejáratnál egy mágneszáras alkalmatosság, ahhoz digitális kulcs kell. Na, tartom oda ezt a kis kártyát, de nem nyílik, nem enged. Nézem, hol a portás, de ő valahol kint az udvaron téblábolt, a vendég pedig már odafönt várt rám. Így hát 60 évesen is ugrottam egy bakot, átugrottam a sorompó fölött. Mindenki érti ezt: ami meg van nyitva, az nyitva van, ami be van zárva, az zárva van, csak az változtathat ezen, akinél kulcs van.

Krisztusnál van a kulcs – ezt olvassuk a Jelenések könyvében. Nála van a pokol és a halál kulcsa is (Jel 1,18), a mélység kútjának kulcsa (Jel 9,1), a mélység kulcsa (Jel 20,1). És nála van, ahogy Máté evangéliumában olvasunk, Isten országának a kulcsa is (Máté 16,19) És a feltámadott Úr a tanítványaira, követőire, anyaszentegyházára bízta az oldás és kötés hatalmát (úgy, ahogy azt a Máté evangéliuma leírja, de még inkább ahogy János evangéliuma mondja el): megkötöttök a földön, meg lesz kötve a mennyben

is, amit megoldotok a földön, az meg lesz oldva a mennyben is (Máté 18,18; János 20,23). Ezért is olyan súlyos az, amit Jézus a farizeusokról mond: „jaj nektek, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, akik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be.” (Mt 23,11)

3. A harmadik megfordítás az ígéletben tárul fel. Ezt mondja: »eljönnek és leborulnak előtted azok, akik zsidóknak mondják magukat, holott nem azok, hanem hazugok, és megtudják, hogy szerettelek.« Ez azért nagy megfordítás, mert ahogy eddig olvastuk a leveleket, panaszt és feddést hallottunk (és ige, buzdításokat is) De most itt nem arról beszél az Úr, hogy a filadefiaknak mennyire kellene szeretni az Urat és egymást, holott mondhatná, ha már Filadelfia azt jelenti, hogy testvérszeret. Hát akkor méltó lenne egy kicsit jobban szeretni, egymással többet törődni! Ez csak oda lehetne szűrni, nem? Meg azt is, hogy ha már annyira szeretitek egymást, talán még az ellenség szeretete is beleférhetne ebbe, nem? És jaj, horrorile dictu, még az Isten szeretete is! De itt nem erről hallunk, hanem ezt mondja: eljönnek, leborulnak előtted és megtudják, hogy én szerettelek téged. A németet talán jobban értjük: ich dich geliebt habe (ahogy Luther fordítja egyenesen). A hívő ember lelki szenvedésének (és ez sokszor nehezebb, mint a fizikai szenvedés) az egyik nagy próbája az, amikor kigúnyolják a hitünket és megkérdőjelezik Isten irántunk való szeretetét. A 22. zsolttár 7. versében ezt olvassuk: »akik engem látnak, mind csúfolódnak rajtam, félrehúzzák ajkaikat, hajtogatják fejüket és azt mondják: az Úrra bízta magát, mentse meg őt, szabadítsa meg őt, hiszen gyönyörködött benne.« Kálvin ezt úgy magyarázza, hogy ahogy talán ez volt Dávid fizikai, testi, egzisztenciális, morális és lelki szenvedései közül a legsúlyosabb és legmélyebb. Mert az a legborzasztóbb, amikor lábbal tapossák az Istenbe vetett reménységünket. És, persze úgy, hogy ezzel magát Istent tapossák sárba. A zsolttárvers jövendölés is. Krisztus passiójában bizony elhangzik ez a csúfolódás. Azt olvassuk Máté evangéliuma 27. részében: így gúnyolták Krisztust a kereszten: bízott Istenben, mentse meg most Őt, ha akarja, mert azt mondta: Isten Fia vagyok. (Máté 27,43) Bízott Istenben, nahát mentse meg Isten! Hittél Istenben? Hát mentsen meg, ha akar, - ha tud! De nem tud, mondják a csúfolók, hiszen nincs is. Illúzióban éledgéltek, üres dolgokra tetted a reményedet! Évtizedek óta jársz egy úton, ami nem is út. Ki az az Isten? Mi az az Isten? Testvérek, ha ez eltalálja a szívünket, roppant módon fáj a gúny. És még jobban a benne foglalt állítás: nem szeret téged az Isten! Vagy éppen mondom ezzel a hangsúllyal: *téged* nem szeret Isten. Nézd, mindenki sikeres, mindenki boldog, mindenki élvezi az életet. Arra törtet az egész világ. Csak te nem? Hát téged nem szeret az Isten. Még keresztyének között is megesik efféle tülekedés, ne feledjük Krisztus szavait az írástudókról és a farizeusokról. Elzárják a másik elől az Isten országát. Mivel? Ezzel az egy mondattal: nem szeret téged az Istent.

De íme: eljönnek, leborulnak, és megtudják, hogy szerettelek. „Búsulásom felbuzdultában elrejtettm orcámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörölök rajtad; ezt mondja megváltó Urad.” Halljuk Ézsaiás prófétánál is a vigasztalásnak, a megtartásnak és a szabadításnak az üzenetét. (Ézs 45,8) Örökkévaló szeretettel szeretettek. És ezt az a Jézus Krisztus mondja, aki együtt szenved a gyülekezettel. Mert ha szenvedsz Krisztusért, Ő veled együtt szenved – ahogy Pál apostol mondta az imént –, és ha Vele együtt meghalunk, Vele együtt fogunk élni, ha Vele tűrünk, velünk tűr Ő is. Ha megtagadjuk, Ő is megtagad, de ha hitetlenkedünk, Ő mégis hű marad, Ő magát meg nem tagadhatja. Szerettelek, mondja az, aki soha nem tagadja meg önmagát.

És végül, ez a gyenge filadelfiai gyülekezet csodálatos ígéretet kap: »aki győz, oszloppá teszem az én Istenemnek templomában.« A múltkor említettem, hogy Szárdisz néhány évtizeddel a levél írása előtt átélhette, hogy mit jelent az, ha az Úr úgy jön el, mint az éjjeli tolvaj. Egy földrengés romba döntötte Szárdiszt. De ugyanez a földrengés romba döntötte Filadelfiát is. Tehát a filadelfiai keresztyének tökéletlen tudták, hogy mi ennek az ígéretnek a tartalma: aki győz, vagyis aki hű marad, vagyis aki megőrzi a Krisztus nevét, aki megtartja az Ő tanítását, aki nem tagadja meg a Krisztus nevét és kész a Krisztussal együtt szenvedni, az oszloppá lesz Isten templomában. A gyenge megingathatatlan, ledönthetetlen erősséggé lesz az élő Isten templomában. Az erő Krisztusé, a megoldás Krisztusnál, a lényeg – a szeretet – maga Krisztus. Ámen

Imádkozzunk! (142. zsoltár)

Fennszóval hívom az Urat, fennszóval könyörgök az Úrhoz. Kiöntöm Előtte panaszomat, kitárom Előtte nyomorúságomat. Amikor elcsügged bennem a lelkem, Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy azon az úton, amelyen járok, tört hánytak élem. Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, aki ismerne, nincsen számomra menedék, senki sem tudakozódik felőlem. Hívlak Téged, Oh, Uram, és ezt mondom, te vagy oltalmam és örökségem az élők földjén, figyelmezz esedezésemre, mert igen nyomorult vagyok. Szabadíts meg üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálamnál. Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam nevedet. Az igazak vegyenek körül, mikor jót teszel majd velem. Ámen